

La senyora Número Tres

Aquesta història me l'han explicada i no sé si és veritat o mentida, però jo us l'explico i a veure què us en sembla.

Crec que va passar a Monfònia o Manjúria, no ho recordo gaire bé.

Imagineu-vos un hostel perdut en una vall, enmig de les muntanyes. Aquest hostel el duia una senyora. És la senyora que dóna títol al conte: "La senyora Número Tres".

Fins aquí la història sembla normal, però el misteri era que ningú no en sabia res, d'aquella senyora. Ni tan sols el seu nom, no se sabia. Per això l'anomenaven la senyora Número Tres.

La història comença el dia que Joan Curiós, que era un viatger impenitent, hi va arribar i el va rebre la senyora Número Tres:

-Bona nit, benvingut a l'hostal del descans! És perfecte per a la gent que està farta d'anar de bòlit. És el lloc ideal per dormir, somiar, desaparèixer.

A l'hostal hi havia una habitació comuna per a tots els hostes, que era al costat de la de la mestressa. En aquell moment hi havia quatre persones més.

La senyora Número Tres els va reunir a tots i els va oferir un got de vi de benvinguda.

Tots se'l van beure, menys Curiós, que no li agradava el vi. Quan van pujar a l'habitació, els altres van caure rendits i van començar a roncar tot seguit, de manera que no el deixaven dormir. Curiós va començar a donar voltes al llit, ara cap a un costat, ara cap a l'altre. A la una en punt va sentir un soroll molt estrany, com una mena de nyap-nyap, a l'habitació del costat, la de la senyora Número Tres, i va veure un raig de llum que entrava per un forat del sòcol.

"Què deu ser aquest nyap-nyap?", es va dir.

I com que era molt curiós, com el seu cognom indica, es va aixecar a mirar pel forat.

El que va veure encara li remou l'estómac quan ho recorda.

La senyora Número Tres acabava de treure una capsa de sabates amb tot de coses a dins. Va fixar-s'hi més i va veure que eren figuretes de fusta: hi havia gallines, un home i cistells amb palla a dins. La dispesera va beure sis glops d'aigua i després va ruixar les figures, que de cop van cobrar vida i van començar a bellugar-se.

Curiós va quedar mut, parat, no s'atrevia ni a respirar, li tremolaven les cames... Les gallines van començar a pondre ous i l'home anava recollint-los i els donava a la dona. Quan ja n'havia reunit dues dotzenes, la senyora va omplir el got i va llançar una mica més d'aigua per sobre les figuretes, que van tornar a convertir-se en figuretes de fusta. Llavors es va posar a fer magdalenes amb els ous.

Curiós se'n va tornar al llit, però estava tan excitat que no va poder aclucar l'ull.

L'endemà la senyora Número Tres, com si no hagués passat res, va aparèixer al menjador i els va oferir les magdalenes que havia fet la nit abans. Tenien una pinta tan bona que tots van agafar-ne

una, excepte Curiós.

El que no s'esperava ni de bon tros era el que va passar a dintre. I és que, mirant per la finestra, va veure que quan els seus companys d'habitació feien un mos de magdalena es desfeien i es convertien en cotxes!!!! Era una imatge terrorífica!

Curiós, al principi, no sabia què pensar-ne, què fer, com reaccionar, però ràpidament es va dir: "Això no pot quedar així". I va elaborar un pla.

Va tornar a l'hostal i va dir a la senyora que es quedava una altra nit i que aquella tarda aniria al poble a comprar magdalenes a la pastisseria per emportar-se-les a casa.

Aquella nit tampoc no va aclucar l'ull. Va estar pendent de l'hora fins a la una en punt, i llavors va tornar a passar el mateix.

Va tornar a mirar pel forat i va veure que, efectivament, la senyora Número Tres repetia el ritual de la capsa de sabates i amb els ous tornava a fer magdalenes com la nit abans.

L'endemà al matí va baixar a esmorzar mort de son, però aguantant el tipus, ja que tenia un pla rodó. Va veure les magdalenes a sobre la taula, en va agafar una i la va canviar per una de les que ell havia comprat al poble. Quan la mestressa va entrar li va dir:

-Bon dia, senyora, per fi tastaré una de les seves magdalenes, però abans n'ha de tastar una de les que he dut per a vostè de la millor pastisseria del poble - i dient això, li va atansar la que havia agafat de la safata.

A la primera mossegada es va convertir en un cotxe.

Quina il·lusió li va fer a Curiós veure com les cames i els braços d'aquella dona malvada es convertien en rodes! I va pensar: "Mira, aprofitaré aquest cotxe per continuar travessant Monfòria o Manjúnia, Monjòria o Manfúnia, o com es digui aquest país."

Al cap d'uns quants dies, Joan Curiós es va creuar amb un monjo molt vell que, quan el va veure, va començar a riure sense parar:

-Vaja, però si és la senyora Número Tres convertida en tot un cotxe, ha, ha, ha! Per fi s'ha fet justícia: li han fet a ella el mateix que ella feia als qui l'envoltaven...

I Curiós, que ja tenia ganes de tornar a casa seva, li va dir:

- Ho ha endevinat! Però em sembla que ja ha pagat per les seves maldats. La veritat és que no sé com, però m'agradaria alliberar-la.

El vell va assentir amb el cap i va parlar molt fluixet:

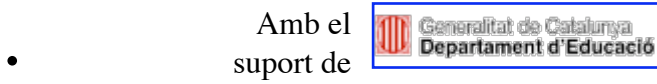
-Tens raó, ets una bona persona i ella ja ha pagat prou. Toca la botzina tres vegades i veuràs què passa.

Curiós va tocar la botzina tres vegades i, de sobte, el cotxe es va transformar en una senyora que va desaparèixer corrents sense deixar cap rastre.

Ningú no ha tornat a veure-la mai més.

I tu, que n'has sentit a parlar?

Guió: Victoria Bermejo

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta !\[\]\(511a36c244659513b679df9c639945de_img.jpg\)](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)